

turligt, at jeg bliver orienteret om disse ganske særlige sager.

Spm. nr. S 3781

Til justitsministeren (29/8 01) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre at tvungne enerumsanbringelser ud over tre måneder kun kan ske efter en dommerkendelse?«

Begrundelse

På baggrund af omfattende dokumentation for de skadelige virkninger af isolationsfængsling blev der sidste år indført stramninger i muligheden for at anvende isolation af endnu ikke dømte varetægtsfanger (bl.a. en tre måneders grænse). Derfor virker det paradoksalt, at det rent administrativt er muligt at anbringe personer, som er dømt, i isolation (enerum) i årevis og dermed pålægge dem en voldsom ekstra straf.

Svar (13/9 01)

Justitsministeren (Frank Jensen):

I § 112 i straffuldbyrdelsesloven, der trådte i kraft den 1. juli 2001, er der fastsat regler, som udvider den indsattes mulighed for domstolsprøvelse af afgørelser, der træffes som led i straffuldbyrdelsen. Bestemmelsen indebærer, at visse nærmere opregnede afgørelser af den indsatte kan forlanges indbragt for domstolene inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Afgørelser om udelukkelse fra fællesskab indgår ikke i opregningen i § 112 og kan således ikke forlanges domstolsprøvet efter straffuldbyrdelsesloven.

Om baggrunden herfor fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger bl.a., at klagemodellen i § 112 omfatter afgørelser, der har lighed med straffesager eller i øvrigt har særligt indgribende betydning for den indsatte. Hermed sigtes til visse afgørelser vedrørende disciplinærstraf, konfiskation og modregning af erstatningsbeløb samt afgørelser om straffetidsberegning, tilbageholdelse af breve af hensyn til beskyttelse af den forurettede ved lovovertræ-

delsen, nægtelse af prøveløsladelse, genindsættelse efter prøveløsladelse og indsættelse af en betinget benådet samt afgørelser om nægtelse af erstatning i anledning af uforskyldt udståelse af fængselsstraf i for lang tid eller anbringelse i strafcelle i mere end 7 dage.

Derimod er der ikke en udvidet adgang til domstolsprøvelse af bl.a. afgørelser, der er begrundet i hensynet til at opretholde orden og sikkerhed i kriminalforsorgens institutioner, herunder afgørelser om udelukkelse fra fællesskab.

En vurdering af behovet for at skride ind i disse tilfælde vil i vidt omfang bero på en kriminalforsorgsmæssig vurdering. Der vil her ofte være tale om skønspregede afgørelser, der træffes ud fra et indgående kendskab til miljøet i institutionen, et kendskab som domstolene ikke har i samme omfang.

Som det fremgår, sigter enrumsanbringelse, der sker som led i straffuldbyrdelsen, på, at kriminalforsorgen kan opretholde orden og sikkerhed i afsoningsinstitutionen. Indgrebet er fremadrettet og har bl.a. til formål at undgå, at den dømte begår kriminalitet under afsoningen eller undviger. Indgrebet adskiller sig herved på afgørende måde fra isolation, der sker under varetægtsfængsling, hvor formålet er at modvirke, at den sigtede vanskeliggør forfølgningen i sagen, herunder ved gennem andre indsatte at påvirke medsigtede eller ved trusler eller på anden lignende måde at påvirke andre, jf. herved retsplejelovens § 770 a.

Justitsministeriet finder derfor ikke anledning til at fremsætte forslag om, at afgørelser om enrumsanbringelse skal være omfattet af ordningen med domstolsprøvelse efter straffuldbyrdelsesloven.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Direktoratet for Kriminalforsorgen har nedsat en arbejdsgruppe, der bl.a. skal overveje, i hvilket omfang de ændrede regler for varetægtsfængsling i isolation bør have en afsmittende virkning på reglerne om enrumsanbringelse.

Arbejdsgruppen skal i den forbindelse overveje, om der bør fastsættes tidsmæssige grænser for varigheden af enrumsanbringelser, eller om der eventuelt bør indføres en regel om, at tvungen enrumsanbringelse skal forelægges for Direktoratet for Kriminalforsorgen allerede efter 1 eller 2 uger.

Desuden skal arbejdsgruppen overveje, om der bør ske ændringer af de forhold, som enrumsanbragte er anbragt under.